

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **MVDr. V. H.**, zast. JUDr. Václavem Nygrínem, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Revoluční 8, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2007, č. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2008, čj. 42 Cad 267/2007 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 7. 2008, čj. 42 Cad 267/2007 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2007, č. X. Tímto rozhodnutím žalovaná odňala žalobkyni částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), s odůvodněním, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Teplice ze dne 25. 9. 2007 poklesla její schopnost samostatné výdělečné činnosti pouze o 25 %.

Krajský soud nechal vypracovat posudek posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“), tento zcela potvrdil závěry posudku lékaře OSSZ. Posudek PK MPSV je podle krajského soudu podrobný, srozumitelný a zjevně velmi zodpovědně vyhotovený. Žádná ze stran, kterým byl ve stejnopisu doručen již před

jednáním pro informaci, „*takže znalost jeho obsahu možná byla dalším důvodem navrhovatelčiny neúčasti u soudního jednání*“, proti němu nic nenamítla, ani nenavrhla doplnění řízení. Také proto, že závěry lékařského konsilia komise zcela korespondují s předcházejícím posudkem OSSZ, soud uvěřil, že zdravotní stav navrhovatelky byl v prvním i druhém případě zhodnocen objektivně a přesně. Podle názoru krajského soudu tedy žalovaná nepochybila, pokud navrhovatelce dříve přiznaný částečný invalidní důchod odňala. Rozhodnutí bylo vydáno zákonným způsobem a na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá především vadné řízení před krajským soudem. Soud totiž nařídil jednání na den 21. 7. 2008 a přestože se pak stěžovatelka z jednání omluvila ze zdravotních důvodů (což doložila potvrzením lékaře), soud projednal věc v její nepřítomnosti. Byť stěžovatelka výslovně nepožádala o odročení jednání, je dle jejího názoru zřejmé, že se jednání hodlala zúčastnit (jinak by se neomlouvala). Za zcela nepodložený považuje stěžovatelka názor soudu, podle kterého se k jednání nedostavila „možná“ také proto, že znala obsah posudku PK MPSV.

Vedle toho namítla stěžovatelka rovněž nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Soud sice nechal vypracovat posudek PK MPSV, tento však nijak nezhodnotil, pouze konstatoval, že závěry tohoto posudku zcela korespondují s předcházejícím posudkem OSSZ a že soud „*uvěřil, že zdravotní stav stěžovatelky byl v prvním i druhém případě zhodnocen objektivně a přesně*“. Přitom však neodůvodnil, které konkrétní závěry vzal za podklad napadeného rozhodnutí.

V dalším textu pak stěžovatelka brojila proti obsahu a závěrům posudku PK MPSV. Přípisem ze dne 21. 1. 2009 doplnila stěžovatelka kasační stížnost o důkaz pracovní rekondace OSSZ Teplice ze dne 19. 1. 2009, z níž vyplývá, že byla tohoto dne lékařem OSSZ uznána částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., což podle ní potvrzuje důvodnost podané kasační stížnosti. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Oprávněnou shledal Nejvyšší správní soud námitku tvrdící jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v chybném procesním postupu krajského soudu. Podle pokynu kanceláři na č. l. 31 soudního spisu byla stěžovatelka předvolána k jednání vzorem č. 015 Sdělení Ministerstva spravedlnosti č. 20/2004–Org., tj. „*předvoláním účastníka k prvnímu jednání, má-li být při něm vyslechnut*“. Podle tohoto předvolání byla stěžovatelka povinna dostavit se k nařízenému jednání dne 21. 7. 2008 v 10.00 hodin do příslušné jednací síně krajského soudu s tím, že při jednání bude vyslechnuta jako účastník řízení. Pokud by se nedostavila ani včas nepožádala z důležitého důvodu o odročení

jednání, mohla jí být mimo jiné uložena pořádková pokuta až do výše 50 000 Kč či mohlo být nařízeno její předvedení k soudu. Předvolání bylo stěžovatelce doručeno dne 8. 7. 2008

Na toto předvolání reagovala stěžovatelka zasláním omluvy spolu s lékařskou zprávou MUDr. R. S. ze dne 14. 7. 2008, podle které není toho času schopna dostavit se k soudnímu jednání ze zdravotních důvodů.

Soud následně věc dne 21. 7. 2008 projednal. V úvodu jednání konstatoval, že součástí spisu je lékařsky potvrzená omluva navrhovatelky z účasti u jednání. Jelikož tato omluva neobsahovala návrh na odročení, vyhlásil soud usnesení, podle kterého *„bude věc projednána pouze v přítomnosti strany žalované“*. V zápisu z jednání dále uvedl, že *„navrhovatelka zjevně své stanovisko obsažené v žalobě nezměnila“*. Následně soud bez přerušení jednání vynesl rozsudek, jímž žalobu zamítl.

Takový postup krajského soudu je dle názoru Nejvyššího správního soudu nepřijatelný, neboť není logicky konzistentní a v konečném důsledku činí kroky soudu pro účastníka nepředvídatelnými. Pokud krajský soud obeslal stěžovatelku vzorem 015 předvolání, oznámil jí tím mimo jiné, že je její účast na jednání nutná, neboť zde bude vyslechnuta jako účastník řízení. Omluvila-li se následně stěžovatelka z jednání a doložila-li svou omluvu lékařským potvrzením, mohla důvodně očekávat, že jednání bude odročeno, neboť řízení nelze skončit bez jejího účastnického výsledku. Nemusela tedy návrh na odročení jednání sama výslovně učinit. Soud však, přes výše uvedený obsah předvolání, věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně, čímž jí fakticky odepřel přístup k soudu a porušil tak článek 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Pokud byl krajský soud toho názoru, že výslech žalobkyně při jednání není nutný, měl jí zaslat vzor č. 014 předvolání, tj. *„předvolání účastníka k prvnímu jednání ve věcech, v nichž může být jednáno bez přítomnosti účastníků“* (jak ostatně učinil ve vztahu k žalované). Podle tohoto vzoru by byla stěžovatelka předvolána k jednání s tím, že v případě, že by se nedostavila ani včas nepožádala z důležitého důvodu o odročení jednání, mohl soud věc projednat a rozhodnout v její nepřítomnosti. Takto ovšem krajský soud nepostupoval a tvrzený důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v jiné vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, je tudíž naplněn. Vzhledem k tomuto závěru se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky směřujícími do úplnosti a přesvědčivosti vypracovaného posudku PK MPSV, neboť ty bude moci žalobkyně uplatnit v dalším řízení před krajským soudem.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne současně o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu